

Dragi prijatelji,

teško mi je večeras pronaći dovoljno velikih riječi za ono što osjećam.

Jer dok sam gledala ovaj video,
pred očima mi je prolazio cijeli jedan život.

Dolazim iz Slavonije.
Iz ravnice koja te nauči strpljenju... Tišini...
I onoj unutarnjoj snazi koja ne traži puno riječi.

Možda sam upravo tamo,
među tim ravnicama,
prvi put naučila slušati srce.

A život me je kasnije vodio daleko...
Kroz uspone i padove,
kroz uspjehe i kušnje,
kroz susrete koji su mijenjali moj put.

I iskreno,
nikada nisam mislila da ću jednoga dana stajati ovdje s knjigom u rukama.

Nisam planirala pisati knjigu o sebi.

Ali, s vremenom sam shvatila
da ono što Bog učini u jednom životu
ne smije ostati prešućeno.

Jer ova knjiga nije priča o uspjehu.
Nije ni priča o projektima.

Ona je prije svega priča o Božjoj vjernosti.

O Bogu koji vodi i onda kada mi ne vidimo put.
O Bogu koji ponekad traži da učinimo samo jedan korak.
I tek kasnije shvatimo
zašto nas je vodio upravo tim putem.

Večeras prije svega želim zahvaliti Njemu.

Za svaki trenutak kada me je nosio.
Za svaku snagu kada je moja bila premala.

Za svaka zatvorena vrata koja su kasnije dobila smisao.
I za sve ljude koje je stavljao na moj put.

Hvala i svim mojim djelatnicima i suradnicima,
svim dragim ljudima koji godinama zajedno sa mnom nose poslanje Laudato
televizije.

Tijekom ovih godina zajedno smo prolazili i radosti i kušnje.
I zato ova knjiga nije samo moja.
Ona pripada svima koji su vjerovali kada je bilo najteže.

Posebna hvala urednici Tanji Maleš,
recenzentu Stjepanu Liceu,
mons. Želimiru Puljiću za „Riječ prijatelja”
i nadbiskupu Draženu Kutleši koji je napisao predgovor ovoj knjizi.

Hvala dragim izvođačima:
Mariji i Ivani Husar,
cijelom timu Miroslava Škore,
mome malenom Marinu i velikom Marinu Perišu
te Goranu Kovačiću, suradniku na „Progledaj srcem” još od 2014. godine.

Velika hvala i Nikoli Uroiću,
koji je ovu knjigu prelomio ne samo profesionalno
nego i cijelim srcem.

Hvala Mariji Štancl na lekturi i korekturi,
našem organizacijskom menadžeru Luki Kotlaru,
bez kojeg ne bi bilo ove ovako lijepo osmišljene večeri,
kao ni mnogih naših „Progledaj srcem”.

Hvala našem duhovniku, pateru Ivanu Raljušiću,
misionaru Družbe Kristove,
koji nam je postao puno više od ispovjednika – pravi prijatelj i duhovna
podrška.

Hvala i njegovu provincijalu, pateru Iliji Grgiću,
koji ga je poslao među nas.

Hvala i Jani Radeljak,
našoj menadžerici za odnose s javnošću, koja nas svojom predanošću i

kreativnošću godinama prati i podupire u svijetu medija...

I svima drugima koji su utkali dio sebe
u ovu knjigu i poslanje Laudato televizije.

Hvala Ines Hržica i Katarini Matijević koje su zajedno sa mnom mjesecima
pripremale ovu večerašnju promociju.

Posebnu zahvalnost želim uputiti i svim našim donatorima,
sponzorima,
prijateljima
i članovima Laudato obitelji,
koji više od deset godina vjeruju u ovo poslanje
i svojim dobrom pomažu da Laudato televizija živi, raste i donosi nadu tolikim
ljudima.

Hvala svima vama koji ste večeras ovdje i koji nas nosite svojom molitvom,
podrškom i ljubavlju.

Vaša prisutnost govori mi koliko ljudi i danas traži nadu i smisao.

I koliko je važna ova naša medijska evangelizacija.

Dok sam pisala ovu knjigu,
često sam se vraćala jednom pitanju:

što čovjek nakon svega nauči?

Nakon svih godina...

Nakon svih kušnji...

Nakon svih radosti i borbi...

I zato bih vam večeras željela pročitati jedan mali ulomak iz knjige.

ULOMAK IZ KNJIGE „EVO ME“

„Ne bojim se.

Ne zato što je put lagan,
nego zato što ne idem sama.

Ne pokušavam sve razumjeti unaprijed.

Ne mučim se tražeći sigurnost ondje gdje je ne će biti.

Ne zadržavam se na pitanjima
na koja još ne ću dobiti odgovor.

U tim trenucima otkrivam
da Bog vodi više i dalje nego što mogu vidjeti.

Izgubila sam mnogo onoga
što sam smatrala stabilnim i sigurnim.

Ali nisam izgubila sebe.

Naprotiv,
tek sam se pronašla.

I shvatila sam
kako je najvrjednije
što mogu nositi
mir u srcu
i radost u služenju drugima.

Bilo je trenutaka kada sam poželjela stati.

Kada mi se činilo da sam dala previše,
a dobila premalo.

Kada sam se pitala
jesam li mogla izabrati mirniji put.

I u redu je što sam to pitala.

U redu je osjećati umor i nesigurnost.

Učila sam čekati,
učila primati
i učila da snaga ne dolazi iz kontrole,
nego iz predanja.

I u svakom 'Evo me'
bila je radost
koja dolazi od Božjeg vodstva
i Njegove prisutnosti.“

KRAJ ULOMKA IZ KNJIGE

I možda je to zapravo ono najvažnije
što vam večeras želim ostaviti:

da Bog i danas vodi.

I da ni jedan život predan Njemu
nije uzaludan.

A ako ova knjiga barem jednoj osobi
pomogne da više vjeruje,
da se ne boji svoga poziva,
ili da ponovno čuje Božji glas u svom životu,
onda je ispunila svoju svrhu.

Jer Bog ne traži savršene. Traži raspoložive.

Traži samo srce koje će reći:

„Evo me, Gospodine.“